

אש קודש

הביטו וראו: עצי שיטים עומדים!

סקירה מקיפה ומרתקת על הקשר בין משה רבינו ע"ה לרשב"י זיע"א

וגם: הסבר נפלא למנהג העולים מירונה ביום ז' אדר!

השקה אותם. כאשר הגיע לאילן אשר נשען עליו יוחאי, הוציא מחיקו צלוחית אחת קטנה מלאה מים חיים, והשקה את האילן. יוחאי הבחין כי שרתה הברכה באותם מעט מים, הם גאו מאד וכיסו את כל סביבות האילן שעליו נשען שמיד נשא פרי וגדל מאד. שמח מאד על המראה שראה בחלומו, וייקץ משנתו מתוך שמחה, כשבפיו הפסוק: "מושיבי עקרת הבית, אם הבנים שמחה, הללויה".

סיפר את חלומו לאשתו ואמר לה: "חלום חלמתי, ופתרונו לדעתי פשוט הוא: היער הוא העולם, והאילנות הן הנשים - מהן נותנות פירות, ומהן עקרות. בראש השנה נפקדות חלק מהן, ויש מהן שנותרות עקרות. את הנך האילן שעליו נשענתי, אותו השקו ממעיין הברכה, להוליד בנים צדיקים וחכמים. אמנם, דבר אחד נותר לי להבין: מדוע את כל האילנות השקה האיש מהכד, ואילו את האילן שעליו נשענתי השקה מהצלוחית?

אמרה לו שרה אשתו: תמיהתך תמיהה. ובכן, נלך אולי לרבי עקיבא, לשאול את פתרונו. במוצאי ראש השנה הלכו שניהם יחד. יוחאי סיפר את חלומו, ור"ע פתר לו כפתרונו, וגילה לו שהסיבה שהשקה רק אותו מהצלוחית היא משום שחלומו הוא משל על הנשים היולדות והעקרות, ושרה היא מהעקרות. ורק תפילותיה ורוב דמעותיה, אשר שפכה לפני ה', הן שזיכו אותה ונהפכה מעקרה ליולדת. הצלוחית היא צלוחית של דמעותיה שנאספו, ומהן השקו להוליד לך בנים. ואמר ר"ע לשרה: השנה את הרה ותלדי בן, שיאיר לישראל בחכמתו ובמעשיו. שמחו והלכו לביתם לשלום, ואכן הרתה וילדה בן ביום חג השבועות, הבית התמלא אורה מההוד

במדבר מעצי שיטים" עכ"ד, לא סתם העתקתי את דברי רש"י בלשונו כי אם נתבונן ברובד העומק של הדברים נבין שהמשעות שהקשרים האלה היו בדיבור בין בני ישראל, וכשדיברו על זה מיד כולם הבינו על איזה קרשים מדובר, והוא משום שזה מה שהחזיק אותם בחושך הכי גדול, גדול, בעומק שיעבוד מצרים, הם לא התייאשו כי לנגד עיניהם עמדו העצי שיטים שעודדו אותם לעבור את הדרך הקשה והארוכה שבסופה - משכן.

לידתו של רשב"י

על סיפור לידתו של רשב"י ישנו מדרש נורא שמביא הגר"י משאש בספרו 'נחלת אבות', אמנם יש עוררים על סיפור זה, אך כפי שתראו גם כחלום ניתן ללמוד ממנו הרבה, וכה מובא שם:

אביו יוחאי היה משבט יהודה, והיה מגדולי הדור, עשיר, נכבד וקרוב למלכות. אשתו של יוחאי, שרה, מזרע נשיאי ישראל הייתה, צאצאית של הלל הזקן. שרה הייתה עקרה ולא נפקדה בבנים כשראה יוחאי שעברו שנים רבות ועדיין לא ילדה, עלה בדעתו להתגרש ממנה. כאשר נודע הדבר לשרה אשתו, לא אמרה לו דבר, אולם הרבתה לצום, לתת צדקה ולהתפלל מתוך בכי גדול לפני ה' בלב נשבר, להצילה מגירושין. וה' שמע את קול תפילתה. היה זה בליל ראש השנה, יוחאי ראה בחלומו, והנה הוא עומד ביער גדול שיש בו אילנות רבים, מהם רעננים נושאי פירות, ומהם יבשים, והוא נשען על אילן יבש. נשא יוחאי את עינו וראה איש שמראהו נורא מאד, ועל שכמו כד מלא מים. עבר האיש בכל היער והשקה כמה מהאילנות היבשים. עבר בסמוך לאילנות האחרים והניחם כשהם יבשים, ולא

בשבוע הקרוב ביום ז' באדר יחול יום פטירתו של משה רבינו ע"ה, כידוע אין ציון למשה רבינו לעלות ולהתפלל, אבל ישנו מנהג של הרבה מעמך בית ישראל לעלות ביום זה לציון התנא האלוקי רשב"י. איני יודע מה מקור מנהג זה, והאמת שכל אימת שאפשר לעלות מירונה זה נפלא ולא דורש הסברים, אך לפני שנה נתחדש לי פשט בעניין בראי פרכתנו, ובראי מהות החודש הגדול שאנו כבר בעיצומו.

לפני שנתחיל נציין דבר מעניין, הפיוט המפורסם ביותר על רשב"י אותו שרים בכל תפוצות ישראל בשבת הוא השיר שכתב ר' שמעון לביא, הוא היה מקובל גדול וסודות השיר ידועים רק לידועי חן, אך אם נתבונן נראה דבר מעניין שבשיר מוזכרים עניינים רבים האמורים במשה רבינו, כמערת צורים שעמדת' משה עמד בנקבת הצור, 'שם ראית הודך והדרך' במשה רבינו נאמר שהיה לו הוד והדר, והחלק המרכזי שעליו נתמקד בגיליון זה 'עצי שיטים עומדים' שזה כמובן המשכן שבנה משה רבינו בפרשתנו, אז הנה לנו הקשר ברור בין משה רבינו לרשב"י ואכן הוא גילה תורה שבכתב והוא גילה תורה שבעל פה, וצריך ליתן את הדעת למהות הקשר בין משה רבינו לרשב"י.

'ועשית את הקרשים'

בפרשתנו בציווי על בניית המשכן כתוב 'ועשית את הקרשים', וברש"י "היה לו לומר ועשית קרשים כמו שנאמר בכל דבר ודבר, מהו הקרשים, מאותן העומדין ומיוחדין לכך. יעקב אבינו נטע ארזים במצרים, וכשמת, צוה לבניו להעלותם עמהם כשיצאו ממצרים ואמר להם שעתידי הקב"ה לצוות אותן לעשות משכן

וההדר שחפף עליו, וכל רואיו ידעו כי סופו להאיר לישראל באור גדול. שמחו חוריו בו מאד והללו את ה' וקראו את שמו שמעון, כי שמע ה' לקול תפילת שרה ולקול בכיה.

עד כאן הסיפור המדהים, ואנו רואים בו דבר נפלא שכל מה שזכינו לרשב"י ולתורתו הוא בגלל ששרה לא התייאשה למרות שהייתה בבחינת עץ יבש, אלא צפה יוחאי פני העתיד וכך קרה שמצלוחית של דמועות גדל האילן הכי גדול!

לפי זה נבין את דברי הגמ' בעניין עצי שיטים עומדים "שמא תאמר אבד סברן ובטל סיכוין ת"ל עומדים לעד ולעולמי עולמים" ולכא' מה התחדש בכך שכתוב עומדים, עדיין שייך לומר אבד סברן וכ'ו? ולפי דברינו יובן באופן נפלא שמהות ה'עצי שיטים עומדים' היא ההסתכלות אל העתיד ובזכות זה בני ישראל החזיקו בגלות מצרים, ולכן 'ת"ל עומדים' היינו מי שהבין את העניין של עומדים כיצד עמדו בני' יבין שלא שייך לומר בטל סברן כי ההסתכלות אל העתיד, אל התוצאה, זה מה שמחזיק אותם גם בזמנים של הסתר.

'מרבית בשמחה משכננס'

לפני שנחבר את הדברים למשה רבינו נביא יסוד נפלא **מרביתו המהר"ל ז"ע** הוא שואל מדוע רק בפורים מרבית בשמחה כבר מראש חודש ואילו בשאר החגים לא מצינו שצריך להכין מצות

מר"ח וכד'ו? ומה מיוחד בפורים שרק הוא יישאר לעתיד לבוא?

מסביר המהר"ל שבחג הפורים אנו לומדים את היסוד שלנו כעם היהודי.

המן חשב לתפוס נקודת תורפה של העם היהודי בחודש שמת בו מושיען של ישראל, אך הוא לא ידע שביום שמת הוא גם היום שנולד בו ואז נהפכה מחשבתו הרעה עליו ועל עמו.

המן טעה כי הוא חשב שבזמן כזה שמת מושיען הם חלשים ואפשר לנצחם,

אך האמת שהמהות של העם היהודי היא בדיוק להיפך, אדם יכול להיות במקום הכי חשוך יכול להיות בשנה אחרת היום הכי גדול שיש, יום המיתה כנגד יום הלידה, ולכן מרבית בשמחה כבר מראש חודש ורק את זה נחגוג לעתיד לבוא כי זה מה שמחזיק אותנו כל הזמן כעם עד הגאולה הקרובה - להסתכל תמיד קדימה אליה - בחינת עצי שיטים עומדים.

וזה אולי הקו המחבר בין משה רבינו לרשב"י שמיום פטירתו של משה רבינו למדנו את היסוד הזה שתמיד להסתכל קדימה ויום מיתה יכול להפוך ליום לידה, ולידתו של רשב"י הייתה כאמור בזכות היסוד הזה, ועל שניהם נאמר 'עצי שיטים עומדים'!

ואיך כל זה קשור לפרשת תרומה?

'ויקחו לי תרומה'

אומר הרבי **מקוצק ז"ע** שנאמר 'ויקחו' מלשון מקח וממכר, כי תורה זה כמו בעסקים, שם אם לא הולך לאדם ביום זה

ודאי לא התייאש כי יש לו משפחה לפרנס וינסה מחר בדרך אחרת, וכך בעבודת ה' גם אם לא הלך הפעם מנסים שוב ושוב! והם הם הדברים האמורים, שהכח לזה הוא העצי שיטים עומדים שלנגד עינינו!

בפראפרזה למאמר מפרשת בשלח, מדוע עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה? כי הוא צופה אל הנצח! אל העתיד! וזה מה שמחזיק אותנו.

אחר כל הדברים האלה נבין את העליה ההמונית לציון הרשב"י ב' ז' באדר שממשה רבינו ומרשב"י למדנו את היסוד העצום הזה, ואכן, כדברי ה'בית אהרן' ז"ע 'כשם שהקב"ה לכל כך ר' שמעון לכל' וכל מי שהיה כמה פעמים במירון יודע שכל אלה שלא מוצאים את מקומם בלשון המעטה, אצל ר' שימעון יש להם מקום! גם במצב הכי נמוך הוא לא מתייאש מאיתנו כי לנגד עיניו: עצי שיטים עומדים!

יזכנו הש"ת להידבק ברעיא מהימנא ובתנא האלוקי רשב"י וליסוד שלנו כיהודים הנלמד מפורים ולא נתייאש חלילה מעצמנו, רק נצפה פני עתיד, אמן

א פרייליכן שאבע'ס

לתגובות ו/או לקבלת הגיליון מידי שבוע למייל שלחו בקשת הצטרפות ל:

holyfire6820@gmail.com